

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de staatssecretaris van Justitie,
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 10 april 2009 in zaak
nrs. 09/2032 en 09/2033 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 9 januari 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 april 2009, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 mei 2009, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de staatssecretaris hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen als eerste grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2009 in zaak nr. 200900007/1/V2; www.raadvanstate.nl, geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Hetgeen voor het overige is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2.4. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris, voor zover thans van belang, allereerst dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 17 februari 2009 in zaak C-465/07; JV 2009/111, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn) een andere bescherming biedt dan de bescherming die artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 biedt, een onjuiste uitleg aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn heeft gegeven.

2.4.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van voormeld arrest van het Hof van 17 februari 2009, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/329 - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.4.2. Met de onder 2.4. weergegeven overweging heeft de voorzieningenrechter, in het licht van het hiervoor onder 2.4.1. overwogene, een onjuiste uitleg aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn gegeven. In zoverre slaagt de grief.

2.5. De staatssecretaris klaagt in de eerste grief voorts dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt, dat zich in het land van herkomst van de vreemdeling, Irak, ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 9 januari 2009 niet de uitzonderlijke situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, onvoldoende is gemotiveerd. Aldus heeft de voorzieningenrechter, volgens de staatssecretaris, miskend dat hij dit voldoende heeft onderbouwd, mede in het licht van zijn verwijzing naar het arrest van het EHRM van

20 januari 2009 in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden; JV 2009/74. Volgens de staatssecretaris kan uit dit arrest worden afgeleid dat zich in Irak naar het oordeel van het EHRM geen uitzonderlijke situatie, als vorenbedoeld, voordeed.

2.5.1. De vreemdeling heeft in beroep, ten betoge dat de staatssecretaris niet heeft onderkend dat zich ten tijde van belang een uitzonderlijke situatie, als vorenbedoeld, voordeed, voor zover thans van belang, aangevoerd dat de Afdeling in de zaak, waarin zij prejudiciële vragen aan het Hof heeft gesteld over artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, ervan is uitgegaan dat in Irak sprake was van een gewapend conflict. Voorts heeft de vreemdeling in dit verband verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2008 alsmede naar een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 26 juni 2008 in zaak nrs. 08/19955 en 08/19956 en een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 16 oktober 2008 in zaak nr. 08/35736.

2.5.2. Dat de staatssecretaris zich, zoals de voorzieningenrechter heeft overwogen, niet heeft uitgelaten over het bestaan van een gewapend conflict in Irak, laat onverlet dat hij zich ook op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beschreven bescherming, omdat, mede in het licht van voormeld arrest van 20 januari 2009 van het EHRM, de mate van willekeurig geweld in Irak niet zodanig hoog werd geacht dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, ten tijde van de totstandkoming van dit besluit een reëel risico liep op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beschreven ernstige bedreiging. De voorzieningenrechter is, door te overwegen dat dit arrest niet op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, maar op artikel 3 van het EVRM ziet, ten onrechte eraan voorbijgegaan dat artikel 3 van het EVRM, zoals hiervoor onder 2.4.1. is overwogen, mede betrekking heeft op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en dat uit dit arrest kan worden afgeleid dat zich in Irak naar het oordeel van het EHRM zodanige situatie niet voordeed. Aangezien uit voormeld, door de vreemdeling ingeroepen ambtsbericht niet kan worden afgeleid dat zich in Irak ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit deze uitzonderlijke situatie wel voordeed, nu dat ambtsbericht geen informatie bevat over de mate van willekeurig geweld aldaar op dat moment, heeft de voorzieningenrechter bovenvermeld standpunt van de staatssecretaris ten onrechte onvoldoende gemotiveerd geacht. De verwijzing van de vreemdeling naar de zaak, waarin de prejudiciële vragen zijn gesteld, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat in voormelde uitspraak van 25 mei 2009, waartoe die zaak heeft geleid, niet is geoordeeld dat zich in Irak een uitzonderlijke situatie, als vorenbedoeld, voordeed. Ook de verwijzing naar voormelde rechterlijke uitspraken van 26 juni 2008 en 16 oktober 2008 leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat uit die uitspraken evenmin kan worden afgeleid dat ten

tijde van belang een uitzonderlijke situatie, als vorenbedoeld, in Irak bestond. Ook in zoverre slaagt de eerste grief.

2.6. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 9 januari 2009 niet deugdelijk is gemotiveerd, omdat hij het psychologisch rapport van Pro Justitia van 11 juli 2008 niet heeft betrokken bij de toetsing aan artikel 3 van het EVRM. Aldus heeft de voorzieningenrechter, volgens de staatssecretaris, miskend dat uit dit rapport enkel kan worden afgeleid dat de vreemdeling licht zwakzinnig is, zodat dit rapport, in het licht van de terzake relevante jurisprudentie van het EHRM, niet tot een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM kan leiden en dat de vreemdeling het verband tussen dit rapport en zijn beroep op artikel 3 van het EVRM slechts zeer summier heeft onderbouwd.

2.6.1. Volgens de jurisprudentie van het EHRM (arresten van 2 mei 1997 in zaak nr. 146/1996/767/964, D. tegen het Verenigd Koninkrijk; RV 1997, 70, 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2001/103, en laatstelijk 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, N. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/266) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, tot schending van artikel 3 van het EVRM leiden. Van uitzonderlijke omstandigheden kan volgens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium lijdt.

2.6.2. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 9 januari 2009 op het standpunt gesteld dat voormeld rapport van 11 juli 2008 geen aanleiding geeft van ongewenstverklaring van de vreemdeling af te zien. Aangezien uit dit rapport niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium lijdt en de vreemdeling in bezwaar niet nader heeft toegelicht op grond waarvan dit rapport desalniettemin kan leiden tot gegrondverklaring van het bezwaar inzake artikel 3 van het EVRM, bestaat, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris aldus is tekortgeschoten in de motivering van het besluit. Ook deze grief slaagt.

2.7. Het hoger beroep van de staatssecretaris is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige daartegen is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.8. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de ongewenstverklaring een gerechtvaardigde inmenging oplevert in het recht op eerbiediging van het familieleven, als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, tussen hem en zijn drie meerderjarige zusters. Daartoe voert de vreemdeling aan dat onoverkomelijke obstakels bestaan om het familieleven in Irak uit te oefenen, omdat aan zijn

zusters hier te lande een verblijfsvergunning is verleend. Voorts stelt de vreemdeling dat zijn banden met Irak nagenoeg zijn verbroken als gevolg van het feit dat hij sinds januari 2000 in Nederland verblijft.

2.8.1. Niet in geschil is dat sprake is van familielevens, als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van het EVRM, tussen de vreemdeling en zijn zusters. Evenmin is in geschil dat de handhaving in bezwaar van de ongewenstverklaring een inmenging, als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM, betekent.

2.8.2. Zoals het EHRM heeft overwogen in onder meer het arrest van 2 augustus 2001 in zaak nr. 54273/00, Boulouf tegen Zwitserland; AB 2001, 341, dient bij de beoordeling van de vraag of artikel 8 van het EVRM in een bepaald geval een inmenging in het familie- of gezinsleven van de vreemdeling rechtvaardigt, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het betrokken algemeen belang van die lidstaat.

2.8.3. De staatssecretaris heeft in het besluit van 9 januari 2009 het algemeen belang van de openbare orde afgewogen tegen het belang van de vreemdeling bij uitoefening van familielevens hier te lande met zijn zusters. Mede gelet op de aard en ernst van de misdrijven waarvoor de vreemdeling is veroordeeld, te weten meerdere zedendelicten, heeft de staatssecretaris de belangenafweging in het nadeel van de vreemdeling laten uitvallen. Hierbij heeft de staatssecretaris betrokken dat niet is gebleken van een objectieve belemmering om het familielevens in Irak uit te oefenen. Verder heeft de staatssecretaris van belang geacht dat de vreemdeling duidelijke banden met Irak heeft, nu hij tot zijn zesendertigste levensjaar in Irak heeft gewoond en bekend is met de taal, cultuur, normen en waarden van dit land. Tevens heeft de staatssecretaris gewicht toegekend aan de omstandigheid dat aan de vreemdeling in Nederland nooit een verblijfsvergunning is verleend.

2.8.4. Weliswaar is aan de zusters van de vreemdeling hier te lande een verblijfsvergunning verleend, maar, zoals de staatssecretaris in voormeld besluit heeft uiteengezet, betreft het een verblijfsvergunning regulier en bestaat, nu de vergunning niet is verleend in verband met asielmotieven, in zoverre geen objectieve belemmering voor de zusters van de vreemdeling om met hem in Irak het familielevens uit te oefenen. Voorts heeft de staatssecretaris de stelling van de vreemdeling, dat zijn banden met Irak nagenoeg zijn verbroken, terecht niet gevolgd, aangezien de vreemdeling tot zijn zesendertigste levensjaar in Irak heeft gewoond en bekend is met de taal, cultuur, normen en waarden van dit land. Derhalve heeft de staatssecretaris bij de belangenafweging terecht van betekenis geacht dat niet is gebleken van een objectieve belemmering, als vorenbedoeld, en dat de vreemdeling banden met Irak heeft.

Het geheel van de voor de te verrichten belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, hiervoor vermeld onder 2.8.3., geeft geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris, bij de fair balance die moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Nederlands algemeen belang anderzijds, zich ten onrechte op het

standpunt heeft gesteld dat inmenging in de uitoefening door de vreemdeling van zijn recht op familieleven gerechtvaardigd is.

2.9. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 10 april 2009 in zaak nr. 09/2032;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

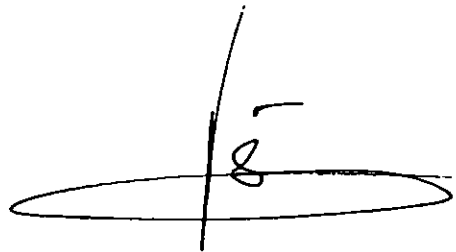
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2009

418.

Verzonden: 13 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' or 'S' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 09/2033 ONGEWN/VO (voorlopige voorziening)
Awb 09/2032 ONGEWN/BE (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer 0001.24.2033,
verzoeker,
gemachtigde: mr. J. Hofstede, advocaat te Almelo;

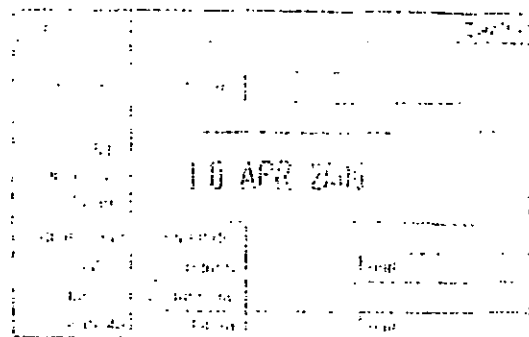
tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M.B.Y. Vet ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 28 december 2006 heeft de korpschef van de politieregio Twente een voorstel ingediend om eiser ongewenst te verklaren. Bij beschikking van 15 maart 2007, aan eiser uitgereikt op 4 april 2007, heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Bij brief van 5 april 2007 is daartegen bezwaar gemaakt. Tevens is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten totdat op het bezwaar is beslist. Bij brief van 29 april 2007 is het bezwaar aangevuld.

Bij uitspraak van 31 mei 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, de voorlopige voorziening getroffen dat de beslissing op het bezwaar in Nederland mag worden afgewacht en dat de werking van het primaire besluit wordt opgeschort en uitzetting achterwege wordt gelaten tot vier weken nadat op het bezwaar is beslist.

Bij brief van 26 augustus 2008 is het bezwaar nader aangevuld. Voorts heeft er op 29 augustus 2008 een hoorzitting plaatsgevonden voor de ambtelijke commissie, waarna verweerder het bezwaar bij beschikking van 9 januari 2009 (hierna: het bestreden besluit) ongegrond verklaard. Bij brief van 20 januari 2009 is daartegen beroep ingesteld.

Verzoeker mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 20 januari 2009 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten totdat in bezwaar is beslist. Dit verzoek is aangevuld bij brief van 24 februari 2009.

Op 20 maart 2009 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 27 maart 2009 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Standpunten

Verweerder heeft eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst verklaard. Verzoeker is herhaaldelijk tot een gevangenisstraf veroordeeld en vormt een gevaar voor de openbare orde. Het belang van bescherming daarvan dient te prevaleren boven verzoekers persoonlijke belang. Dat eiser als licht zwakzinnig wordt gekwalificeerd maakt dat, gelet op de aard van de herhaalde misdrijven en de daarvoor opgelegde straffen, niet anders. Voorts bestaat geen aanleiding de ongewenst verklaring achterwege te laten vanwege een dreigende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), noopt de belangenafweging in het kader van het bepaalde in artikel 8 van het EVRM evenmin tot het achterwege laten van de ongewenstverklaring en heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij geen reisdocument kan verkrijgen.

Verzoeker stelt zich op het standpunt dat zijn uitzetting in strijd is met artikel 3 en 8 van het EVRM en artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de Definitierichtlijn) en stelt dat verweerder bij afweging van alle belangen in redelijkheid niet tot de ongewenst verklaring heeft kunnen en mogen overgaan. Daarbij wordt gewezen op verzoekers Armeens-Christelijke afkomst en de situatie voor de Armeens-Christelijke bevolkingsgroep in Irak. Voorts wordt gewezen op de omstandigheid dat in Irak geen familieleden meer wonen die verzoeker tot steun kunnen zijn, hetgeen van belang is nu uit het Pro Justitia rapport d.d. 11 juli 2008 blijkt dat sprake is van zwakzinnigheid en van een kinderlijke persoonlijkheid met afhankelijke en ontwijkende trekken. Tot slot wordt gewezen op de sterk veranderde situatie in Irak, de banden met en de gezinssituatie in Nederland en de (on-) mogelijkheid om een vervangend reisdocument te verkrijgen.

3. Overwegingen

De voorzieningenrechter stelt vast dat voldaan wordt aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft dan wel de beslissing in strijd is met andere rechtsregels en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder verzoeker ongewenst verklaard ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Niet betwist wordt dat verweerder bevoegd was om tot ongewenstverklaring van verzoeker over te gaan op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. In het geschil is of artikel 3 en 8 van het EVRM dan wel artikel 15, aanhef en onder c, van de

Definitierichtlijn zich tegen verzoekers ongewenst verklaring verzetten en of verweerder bij afweging van alle belangen in redelijkheid heeft kunnen overgaan tot het ongewenst verklaren van verzoeker. De voorzieningenrechter overweegt dienaangaande als volgt.

Beoordeeld dient te worden of bij de uitoefening van de bevoegdheid een vreemdeling ongewenst te verklaren een zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden. In het van toepassing zijnde beleid, als neergelegd in paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: de Vc 2000), is uiteengezet dat bij de toepassing van de ongewenst verklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenst verklaring is gediend.

Verzoeker heeft in dit kader allereerst gewezen op de slechte situatie voor christenen in Irak en gesteld dat er bij terugkeer een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM. Daarbij is verwezen naar verschillende documenten, onder meer de ambtsberichten van april 2006, juni 2007 en juni 2008, een rapport van de UNHCR Duitsland van juni 2006, een brief van Amnesty International van 7 december 2006 en een rapport van het US Department of State van 6 maart 2006, en uitspraken van verschillende nevenzittingsplaatsen van deze rechtbank en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Volgens verweerder is de situatie van christenen in Irak weliswaar slecht te noemen en worden zij ook aangemerkt als een kwetsbare minderheidsgroep, maar is van een schending van artikel 3 van het EVRM geen sprake. Verweerder acht daartoe redengevend dat het persoonlijke relaas van verzoeker en dat van zijn zussen geen aanleiding geeft voor de conclusie dat zij vanwege het behoren tot een kwetsbare groep hebben te vrezen en dat verzoeker voorts slechts in algemene zin op de situatie voor Christenen heeft gewezen.

Ingevolge artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat er, hoewel in de asielprocedure geen onherroepelijk rechterlijk oordeel is gegeven over artikel 3 van het EVRM, in deze procedure een rechterlijk oordeel wordt gegeven over de vraag of artikel 3 EVRM dient te leiden tot het achterwege laten van de ongewenst verklaring, omdat terugkeer anders een schending oplevert van dat artikel. Derhalve stond, hoewel in een andere procedure, voor verzoeker alsnog een effectief rechtsmiddel open tegen de afwijzing van het beroep op artikel 3 van het EVRM.

Voorts overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Uit bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de AbRS) blijkt dat ook indien vreemdelingen tot een kwetsbare groep behoren, het aan de vreemdelingen is om specifiek hun persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. Voorts heeft de AbRS zich bij herhaling op het standpunt gesteld dat het enkel behoren tot een risicogroep nog niet een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert en dat de enkele mogelijkheid van schending onvoldoende is. Ook een lid van een risicogroep zal steeds aannemelijk moeten maken dat juist hij een extra groot risico loopt (meer nog dan de andere groepsleden) op een behandeling welke door artikel 3 van het EVRM wordt verboden, wil hij voor bescherming op grond van die bepaling in aanmerking komen. Dit vloeit voort uit het zogenaamde individualiseringsvereiste.

Uit (latere) jurisprudentie van het EHRM blijkt niet dat dit individualiseringsvereiste is

verlaten, maar dat dit niet onverkort kan worden tegengeworpen. Betekenis komt tevens toe aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd. Het behoren tot een aanwijsbare risicogroep kan sneller tot de conclusie leiden dat bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Met de uitspraak in de zaak Saadi tegen Italië (LJN: BC8132, JV 2008/131) stelt het EHRM de mogelijkheid open dat er sprake kan zijn van een reëel en persoonlijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM, enkel gebaseerd op lidmaatschap van een groep die op systematische wijze wordt onderworpen aan handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker met hetgeen is aangevoerd onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij in persoon, in verband met het behoren tot de christelijke bevolkingsgroep, te vrezen heeft voor schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel de aangehaalde informatie blijk geeft van een verslechtering van de situatie voor christenen, zijnde na het vertrek van verzoeker, heeft verweerder kunnen verwijzen naar zijn beleid. Ingevolge dat beleid, als neergelegd in paragraaf C24/14 van de Vc 2000, worden christenen uit Irak vanwege de situatie aldaar voor hem als groep aangewezen als een kwetsbare bevolkingsgroep in de zin van C2/3.1.3 Vc 2000, hetgeen betekent dat een asielzoeker die behoort tot deze groep reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang met het behoren tot de christenen in Irak een dreigende schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Daarvoor is niet vereist dat betrokkene persoonlijk te maken heeft gehad met een behandeling die op zichzelf voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. Ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen, waarbij niet van de vreemdeling wordt verlangd om aannemelijk te maken dat de betreffende mensenrechtenschendingen zijn ingegeven door het behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep. Hoewel verzoeker nimmer problemen in Irak heeft meegemaakt op grond van zijn geloof, zodat hij hierover ook niet heeft kunnen verklaren, heeft verweerder kunnen stellen dat verzoekers individuele relaas, zoals verzoeker en zijn zussen dat destijds hebben aangevoerd, geen aanleiding geeft voor de conclusie dat verzoeker thans vanwege het behoren tot een kwetsbare groep heeft te vrezen. Voorts heeft verzoeker, zoals verweerder terecht stelt, over de situatie in Irak enkel algemene informatie overgelegd. Verzoeker heeft geen concrete feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat het leven voor hem in Irak, waar hij vandaan komt, enkel en alleen vanwege het christen zijn onmogelijk is en terugkeer daarnaar leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM. De overgelegde algemene informatie is daartoe niet voldoende.

Verzoeker heeft voorts, onder verwijzing naar het Pro-Justitia rapport van 11 juli 2008, gewezen op zijn zwakzinnigheid en gesteld dat hij zich daardoor niet kan handhaven in Irak en dat aldus schending dreigt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker is van mening dat er sprake is van een motiveringsgebrek ten aanzien van hetgeen is overwogen over artikel 3 van het EVRM, gelet op de omstandigheid dat in het kader van de toets aan artikel 3 van het EVRM, (de inhoud van) het Pro-justitia rapport niet is meegewogen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker zich onder verwijzing naar dit rapport in de

bezwaarfase, te weten bij brief van 26 augustus 2008 en, zij het summier, ook tijdens de hoorzitting van de ambtelijke commissie, reeds op het standpunt heeft gesteld dat de inhoud van dit rapport, in samenhang met de omstandigheid dat verzoeker christen is, leidt tot schending van 3 van het EVRM.

Voorts stelt de voorzieningenrechter vast dat verweerder ten aanzien van het Pro-Justitia rapport in het bestreden besluit heeft overwogen dat ondanks dit rapport moet worden geconcludeerd dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en het belang van de bescherming daarvan dient te prevaleren boven verzoekers persoonlijke belang. Verweerder acht daartoe redengevend dat dit rapport reeds door de strafkamer in de laatste strafzaak is betrokken bij de beoordeling en aan verzoeker alsnog een gevangenisstraf van vier maanden is opgelegd, dat verzoeker bij herhaling zedenmisdrijven heeft gepleegd, hij daarvoor is veroordeeld en dat de laatste veroordeling van recente datum is.

Hoewel verweerder het rapport aldus heeft meegenomen bij de belangenafweging, welke afweging naar het oordeel van de rechtbank, voor zover nog in geschil, redelijk is, heeft verweerder (de inhoud van) het rapport niet meegenomen bij de beoordeling of bij terugkeer een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM. Weliswaar is dit niet ten grondslag gelegd aan de asielaanvraag, zoals verweerder terecht stelt in het verweerschrift, doch gedurende de bestuursrechtelijke procedure is dit wel door verzoeker aangevoerd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter had verweerder de inhoud van dit rapport tevens dienen te betrekking bij de beoordeling van de vraag of terugkeer leidt tot schending van artikel 3 EVRM, ondanks dat de inhoud van het rapport reeds is meegewogen bij het bepalen van de strafmaat en ondanks dat niet het gehele rapport door verzoeker is overgelegd. De vraag die daarbij voorligt is of verzoeker ten gevolge van zijn zwakzinnigheid (te meer) risico loopt op een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM, te meer gelet op het feit dat hij, zoals verzoeker stelt, christen is. Weliswaar heeft verweerder in het verweerschrift gesteld dat niet valt in te zien in welk opzicht de zwakzinnigheid een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen opleveren, doch dit standpunt kan niet worden beschouwd als aanvulling of verdieping van een reeds in het bestreden besluit ingenomen standpunt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het eerst bij verweerschrift naar voren gebrachte standpunt dan ook niet tot gevolg dat het motiveringsgebrek van het bestreden besluit wordt geheeld.

Hoewel gelet op het verweerschrift deze stelling van verzoeker naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter, geen kans van slagen heeft, dient het bestreden besluit te worden vernietigd, gelet op het navolgende.

Verzoeker heeft gesteld dat uitzetting naar Irak eveneens in strijd is met artikel 15, aanhef en sub c, van de Definitierichtlijn.

Verzoeker stelt zich op het standpunt dat met de ongewenstverklaring hem de bescherming wordt onthouden welke hem ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn toekomt, zodat dit artikel wordt geschonden. Daartoe wordt aangevoerd dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een aanvullende bescherming geeft boven artikel 3 van het EVRM. Daarbij wordt verwezen naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het HvJ EG) van 19 februari 2009 (C-465/07). Voorts stelt verzoeker dat uit de opeenvolgende ambtsberichten en rapportages van allerlei organisaties blijkt dat er in Irak sprake is van aanhoudend geweld dat samenhangend van aard is tussen de overheid (en de coalitie) en georganiseerde gewapende groepen die staan onder een verantwoordelijk bevel en dat dit geweld in heel (Centraal) Irak plaatsvindt. Tevens wordt verwezen naar verschillende uitspraken van deze rechtbank en een uitspraak

0546829083

Zaaknummer: Awb 09/2033 ONGEWN/VO en Awb 09/2032 ONGEWN/BE

blad 6

van de AbRS.

Verweerder heeft in het verweerschrift gesteld dat het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet kan slagen. Verweerder acht daartoe eerst redengevend dat dit eerst in de beroepsfase is aangevoerd. Subsidiair stelt verweerder dat met de toetsing zoals in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is verricht ook reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is getoetst. Meer subsidiair stelt verweerder dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van het bestreden besluit in Noord-Irak sprake was van een binnenlands gewapend conflict.

De voorzieningenrechter is allereerst van oordeel dat hoewel verzoeker eerst na de bestuursrechtelijke procedure een beroep doet op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, verweerder daardoor niet in zijn processuele belangen is geschaad. Verweerder heeft immers zowel in het verweerschrift als ter zitting nog uitgebreid kunnen reageren.

Voorts overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

In artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 is bepaald dat een verblijfsvergunning kan worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in de richtlijn verstaan onder 'persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt': een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade (als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder e, van deze richtlijn) uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn stelling dat met de toetsing zoals in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 verricht ook reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is getoetst.

Bij verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 (LJN: BG5211) heeft de ABRS aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) prejudiciële vragen gesteld die betrekking hebben op de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aldus dient te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie

0546829083

Zaaknummer: Awb 09/2033 ONGEWN/VO en Awb 09/2032 ONGEWN/BE

blad 7

waarop ook artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, betrekking heeft, of in vergelijking met artikel 3 van het EVRM een aanvullende of andere bescherming biedt. Na het onderzoek ter zitting in verzoekers zaak heeft het Hof bij arrest van 17 februari 2009 (zaak nummer C-465/07) deze prejudiciële vragen beantwoord. Uit dit arrest kan worden afgeleid dat naar het oordeel van het HvJEG artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn een andere bescherming biedt dan de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Verweerder moet derhalve onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt voor een subsidiaire-beschermingsstatus in de zin van artikel 2, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Daarvoor dient te worden beoordeeld of ten aanzien van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als bedoeld in artikel 15. Daarbij dient artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing te zijn op verzoeker en dienen er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden te bestaan om aan te nemen dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens voornoemd risico, wil stellen.

Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS valt een vreemdeling onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, indien hij aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, met andere woorden waar hij voorafgaand aan zijn vertrek zijn normale woon- en verblijfplaats had, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaand gewapend conflict. Verzoeker dient derhalve aannemelijk te maken dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in Centraal-Irak, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment daar sprake was van gevolgen voor hem van een elders in Irak bestaand gewapend conflict.

Verzoeker heeft gesteld dat uit de berichtgeving in de opeenvolgende ambtsberichten en rapportages van allerlei organisaties blijkt dat daarvan sprake is. Daarbij heeft verzoeker tevens verwezen naar verschillende uitspraken van deze rechtbank en een uitspraak van de AbRS.

In het verweerschrift heeft verweerder de toets aangelegd of er in Noord-Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Zoals ter zitting door verzoeker is aangevoerd en door verweerder ook is erkend moet echter getoetst worden aan de situatie zoals deze is in Centraal-Irak, nu eiser aldaar voor zijn vertrek zijn woon- en verblijfplaats had.

Ter zitting heeft verweerder voorts gesteld dat nu bekend is dat terugkeer naar Irak niet van bijzondere hardheid is aldaar, daarin het oordeel ligt besloten dat ten tijde van belang geen sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verwezen is daarbij tevens naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 20 januari 2009 (32621/06).

Nu verzoeker uitgebreid gemotiveerd heeft aangegeven waarom er naar zijn mening sprake is van een gewapend conflict in Irak en verweerder (ook ter zitting) geen uitspraken wilde doen over het al dan niet plaatshebben van een (binnenlands) gewapend conflict in Centraal-

0546829083

Zaaknummer: Awb 09/2033 ONGEWN/VO en Awb 09/2032 ONGEWN/BE

blad 8

Irak, kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet op voorhand worden uitgesloten dat in Centraal-Irak daadwerkelijk sprake is van een dergelijk gewapend conflict en met de hiervoor bedoelde daaraan verbonden risico's. Verweerders ontkennen daarvan door de verwijzing naar haar mening dat algemeen bekend is dat terugkeer niet van bijzondere hardheid is en wat daarin besloten ligt, mist feitelijke grondslag, althans een zorgvuldige overweging van feiten en overwegingen. De verwijzing naar de uitspraak van het EHRM gaat mank doordat die uitspraak betrekking had op een beweerdelijk dreigende schending van artikel 3 EVRM en niet een schending van artikel 15, aanhef en sub c Definitiebrichtlijn Gelet op het vorenstaande ontbeert verweerders standpunt naar het oordeel van de voorzieningenrechter een voldoende draagkrachtige motivering.

Uit het voorgaande volgt dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in grondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen. Op grond van het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard en het bestreden besluit vernietigd. De voorzieningenrechter zal voorts bepalen dat verweerder binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing zal nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen wordt voorts toegewezen. Het verzoek te bepalen dat de ongewenstverklaring achterwege dient te worden gelaten althans in elk geval dient te worden opgeheven, kan niet slagen. De voorzieningenrechter ziet aanleiding te bepalen dat, dat behoudens het ingevolge de wet aan het besluit tot ongewenstverklaring inherente niet kunnen hebben van rechtmatig verblijf, alle overige daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen worden geschorst tot vier weken nadat op het bezwaar is besloten.

Er bestaat aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

0546829083

Zaaknummer: Awb 09/2033 ONGEWN/VO en Awb 09/2032 ONGEWN/BE

blad 9

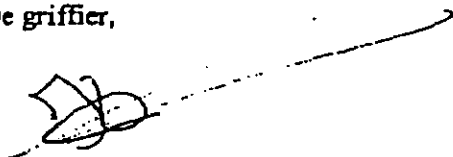
4. Beslissing

De voorzieningenrechter

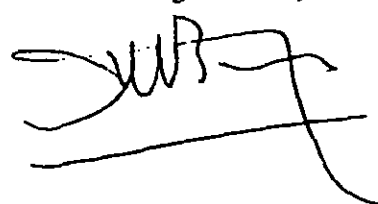
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe in die zin dat – behoudens het ingevolge de wet aan het besluit tot ongewenstverklaring inherente niet kunnen hebben van rechtmatig verblijf – alle uit het besluit tot ongewenstverklaring voortvloeiende rechtsgevolgen worden geschorst tot vier weken nadat op het bezwaar is beslist;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten begroot op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarbij in aanmerking wordt genomen dat er sprake is van samenhangende zaken, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1), onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden die deze kosten aan verzoeker moet voldoen;
- bepaalt dat de staat der Nederlanden het door verzoeker betaalde griffierecht ad € 290,- (2 x € 145,-) aan verzoeker vergoedt.

Aldus gedaan door mr. F.C. Berg, voorzieningenrechter, en door deze en K.M. van der Zalm, griffier, ondertekend

De griffier,

De voorzieningenrechter,

Uitgesproken in het openbaar op 10 april 2009.

Tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 10 APR 2009

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE.

Kantoren Stichtage -
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestreng Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
- 6 MEI 2009	
ZAAKNR. 200903237/1/12	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

onze ref. MVA/JR/51010173
uw ref. -
inzake SvJ/

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

6 mei 2009

Hoogedelgestreng heer,

Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Graag vraag ik voorts Uw aandacht voor het volgende.

De vreemdeling bevindt zich thans in vreemdelingenbewaring. Gelet op de aard van de bij herhaling door de vreemdeling gepleegde strafbare feiten (zedendelicten), acht de Staatssecretaris het uitermate onwenselijk dat de vreemdeling zich vrij in Nederland zou kunnen bewegen. De Staatssecretaris wenst de vreemdeling uit te zetten zodra dit mogelijk is. In verband hiermee verzoekt de Staatssecretaris Uw Afdeling dit hoger beroep zo spoedig als mogelijk te behandelen.

datum 6 mei 2009
onze ref. MvA/JR/51010173

2/2

Een exemplaar van het beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mevrouw mr. J. Hofstede.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 MEI 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

**DE STAATSSECRETARIS VAN
JUSTITIE**

(Ministerie van Justitie,
Schedeldoekshaven
100, 2511 EX Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde : mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag (postbus 11756,
2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. J. Hofstede
advocaat te Almelo

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Almelo, van 10 april 2009 (AWB 09/2033 en 09/2032). De rechtbank heeft de uitspraak op dezelfde datum verzonden.

Een kopie van deze uitspraak gaat hierbij als **productie**.

- 1.2 In deze uitspraak heeft de voorzieningenrechter onder meer het beroep in een procedure over ongewenstverklaring gegrond verklaard, het bij de rechtbank bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Voorts is – samengevat – ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt – kort weergegeven – verband met artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG.
- 1.3 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

Grief I

- 2.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de tweede alinea op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak – zakelijk weergegeven – dat het bij de rechtbank bestreden besluit dient te worden vernietigd.
- 2.2 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de op één na laatste alinea op bladzijde 6 van deze uitspraak – zakelijk weergegeven – dat hij de Staatssecretaris niet volgt in diens stelling dat met de toetsing in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b Vw 2000, ook is getoetst aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.
- Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in het verlengde hiervan in de eerste alinea op bladzijde 7 – zakelijk weergegeven - voorts dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG een andere bescherming biedt dan de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.
- 2.3 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de tweede alinea op bladzijde 7 – zakelijk weergegeven - dat de Staatssecretaris moet onderzoeken of – thans –

verweerder in aanmerking komt voor een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 2, aanhef en onder e, van genoemde richtlijn.

- 2.4 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de eerste alinea op bladzijde 8, zakelijk weergegeven, dat niet op voorhand kan worden uitgesloten dat in Centraal-Irak sprake is van de "daaraan verbonden risico's", de Staatssecretaris begrijpt, de risico's als bedoeld in artikel 15 onder c. Ten onrechte vervolgt de voorzieningenrechter:

"Verweerders ontkenning daarvan door de verwijzing naar haar mening dat algemeen bekend is dat terugkeer niet van bijzondere hardheid is en wat daarin besloten ligt, mist feitelijke grondslag, althans een zorgvuldige overweging van feiten en overwegingen. De verwijzing naar de uitspraak van het EHRM gaat mank doordat die uitspraak betrekking had op een beweerdelijk dreigende schending van artikel 3 EVRM en niet een schending van artikel 15, aanhef en sub c Definitierichtlijn. Gelet op het vorenstaande ontbeert verweerders standpunt naar het oordeel van de voorzieningenrechter een voldoende draagkrachtige motivering."

Grief II

- 2.5 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de eerste alinea op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak – zakelijk weergegeven – dat de Staatssecretaris de inhoud van het Pro Justitia-rapport had dienen te betrekking bij de beoordeling van de vraag of terugkeer leidt tot schending van artikel 3 EVRM, waarbij volgens de voorzieningenrechter de vraag voorligt of verweerder ten gevolge van zijn zwakzinnigheid (te meer) risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, te meer nu hij stelt christen te zijn. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter dat de stelling in het verweerschrift dat niet valt in te zien in welk opzicht de zwakzinnigheid een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen opleveren niet kan worden beschouwd als een aanvulling of verdieping van een reeds in het bestreden besluit ingenomen standpunt en dat dit standpunt het motiveringsgebrek van het bestreden besluit niet kan helen.
- 2.6 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de overwegingen in de laatste drie alinea's op bladzijde 8 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitiëert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

Inleiding

- 3.1 Verweerder heeft op 25 januari 2000 hier te lande een asielaanvraag ingediend. Volgens zijn relaas zou hij gedurende ongeveer negen jaar zijn militaire dienstplicht hebben vervuld.¹ Hij heeft gesteld christen te zijn, te zijn geboren in Zakho (Noord-Irak), maar in de laatste jaren voor zijn vertrek in Bagdad te hebben gewoond.²
- 3.2 Verweerder is met drie oudere zusters naar Nederland gereisd, waar zij allen asiel hebben gevraagd. Verweeders asielrelaas was afhankelijk van het asielrelaas van één van zijn zusters. Aan geen van de gezinsleden is een verblijfsvergunning asiel verleend. Het beroep in verweeders asielprocedure, gericht tegen de beslissing op bezwaar van 27 juli 2006, is niet ontvankelijk verklaard bij uitspraak van 15 mei 2008, omdat verweerder inmiddels ongewenst was verklaard.
- 3.3 Verweerder is op 26 september 2006 gehoord in verband met het voornemen hem tot *ongewenst vreemdeling te verklaren*. Dit voornemen hield verband met verweeders veroordelingen wegens zedendelicten. Op 28 december 2006 heeft de korpschef van het regionaal politiekorps Twente voorgesteld verweerder ongewenst te verklaren.
- 3.4 Bij besluit van 15 maart 2007 heeft de Staatssecretaris verweerder ongewenst verklaard. Verweerder heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. In bezwaar heeft hij, bij brief van 26 augustus 2008, een gedeelte overgelegd van een over hem opgesteld rapport van een klinisch psycholoog, gedateerd 11 juli 2008 (het rapport is door de voorzieningenrechter aangeduid als "Pro Justitia-rapport"). Dit rapport is kennelijk opgemaakt in verband met een nieuwe strafrechtelijke procedure, in verband met welke verdenkingen is niet duidelijk, al laat zich vermoeden dat zij in dezelfde sfeer liggen als de feiten waarvoor verweerder eerder is veroordeeld.
- 3.5 Verweerder is op 29 augustus 2008 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij besluit van 9 januari 2009 is zijn bezwaar ongegrond verklaard.
- 3.6 Verweerder heeft tegen dit besluit op 20 januari 2009 beroep ingesteld.

1 Verslag eerste gehoor, dossierstuk 1B, blz. 4, onder de kop: Militaire dienst.

2 Deze gegevens zijn eveneens ontleend aan het in de vorige noot genoemde verslag.

3.7 Voorts heeft verweerder op 25 februari 2009 bezwaar gemaakt tegen zijn *voorgenomen uitzetting*. Op dezelfde datum heeft hij, hangende dit bezwaar, een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Dit verzoek is bij uitspraak van 3 maart 2009 toegewezen.

3.8 Het beroep tegen het besluit van 9 januari 2009 tot handhaving van het besluit tot ongewenstverklaring heeft geleid tot de thans in hoger beroep bestreden uitspraak.

Ad grief I

3.9 De Richtlijn 2004/83/EG³ (hierna: de richtlijn) is geïmplementeerd bij Besluit van 9 april 2008⁴. Bij dit Besluit is onder meer artikel 3.105d in het Vreemdelingenbesluit 2000 opgenomen. Dat artikel luidt:

Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:

- a. doodstraf of executie;
- b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Blijkens de toelichting op deze bepaling biedt artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 een grondslag voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in *alle* situaties, als genoemd in de onderdelen a, b en c van artikel 15 van de richtlijn en is artikel 3.105d opgenomen om onduidelijkheid hierover uit te sluiten⁵.

3.10 Bij uitspraak van 17 februari 2009 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen uitspraak gedaan naar aanleiding van twee door Uw Afdeling gestelde vragen over de betekenis van artikel 15 onder c van de richtlijn⁶.

3.11 In de beslissing op bezwaar in de asielprocedure, van 27 juli 2006, heeft de toenmalige Minister geoordeeld dat verweerder niet in aanmerking kwam voor een

³ Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staattoezen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; Pb EU L 304/12.

⁴ Besluit van 9 april 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 (enz.), Stb. 2008, 116.

⁵ Blz. 19, de eerste alinea.

⁶ HvJ EG 17 februari 2009, JV 2009, 111; vgl. naar aanleiding van dit arrest ook de brief van de Staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, Tweede Kamer 2008-2009, 19 637, nr. 1258.

verblijfsvergunning asiel op de b-grond van artikel 29 Vw 2000, omdat – kort samengevat – bij terugkeer geen reëel risico bestond op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

- 3.12 De Staatssecretaris heeft in het primaire besluit tot ongewenstverklaring voor de motivering van het oordeel dat artikel 3 EVRM niet aan verweerders verwijdering naar Irak in de weg staat, verwezen naar de beslissing op bezwaar in verweerders asielprocedure.
- 3.13 In de gronden van bezwaar van 29 april 2007 zijn tegen deze verwijzing in de kern slechts formele bezwaren naar voren gebracht. In een aanvulling hierop, bij brief van 1 mei 2007, heeft verweerder zijn beroep op artikel 3 EVRM nader onderbouwd door een verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van december 2006, voor zover daarin de (verslechterende) positie van christenen in Irak wordt beschreven.
- 3.14 Pas in de gronden van beroep van 24 februari 2009 heeft verweerder zich beroepen op artikel 15 onder c van de richtlijn. Samengevat stelde verweerder zich op het standpunt dat deze bepaling een andere, verdergaande bescherming biedt dan artikel 3 EVRM. Namens de Staatssecretaris is in beroep betwist dat artikel 15 onder c van de richtlijn in de weg staat aan verweerders ongewenstverklaring.
- 3.15 Het is de Staatssecretaris niet duidelijk op welk onderdeel van het arrest van het Hof de voorzieningenrechter doelt als hij overweegt dat naar het oordeel van dit Hof artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een andere bescherming biedt dan de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. De Staatssecretaris leest dat niet in het arrest. Een dergelijk oordeel zou ook moeilijk passen in een arrest als dat van het Hof. Het Hof laat zich immers uit over de betekenis van een bepaling van Europees recht, niet van een bepaling van nationaal recht.

Wellicht heeft de voorzieningenrechter zich laten leiden door rov. 36 van het arrest waarin het Hof overweegt dat de uitlegging van artikel 15 onder c die bepaling een eigen werkingssfeer kan bezorgen [ten opzichte van de onderdelen a en b van het artikel], terwijl ten tijde van het besluit in de asielprocedure waarin de prejudiciële vragen zijn gesteld nog niet uitdrukkelijk in de regelgeving was opgenomen dat ook onderdeel (a en) c van artikel 15 onder artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 viel (vielen). Dat is (i) in onderhavige procedure anders en (ii) overigens niet relevant omdat ervan moet worden uitgegaan dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de wet in overeenstemming is met de richtlijn en het nationale recht dus uitgelegd moet worden aan de hand van de richtlijn (vergelijk ook rov. 42 van 's Hofs arrest).

De Staatssecretaris begrijpt deze overweging en de hiervoor, onder 2.2, de eerste alinea en onderdeel 2.3 en 2.4 bestreden overwegingen aldus dat de voorzieningenrechter van oordeel is dat de richtlijn met de artikel 2 onder e in samenhang met artikel 15 onder c materieel een andere vorm van bescherming biedt dan artikel 3 EVRM en de argumenten die de Staatssecretaris in beroep naar voren heeft gebracht onvoldoende zijn om verweerders beroep op deze bepalingen te weerleggen.

De Staatssecretaris betwist dat genoemde bepalingen materieel een andere, verdergaande vorm van bescherming bieden dan artikel 3 EVRM en meent dat deze bepalingen, in de vorm van de in het Vreemdelingenbesluit neergelegde regelgeving, niet in de weg stonden aan verweerders ongewenstverklaring.

- 3.16 Het Hof van Justitie onderzoekt in zijn arrest van 17 februari 2009, waarnaar de voorzieningenrechter verwijst, de betekenis van artikel 15 onder c aan de hand van de bewoordingen van de bepaling en in het licht van de beide andere onderdelen van artikel 15. Het Hof overweegt vervolgens, concluderend, dat het begrip "individueel" in onderdeel c aldus moet worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit (rov. 35). Dat zal het geval zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of betrokken gebied, *louter door zijn aanwezigheid aldaar* een reëel risico op de in artikel 15 onder c, van de richtlijn, bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Uit de daaropvolgende overwegingen blijkt echter dat het Hof deze (theoretische) mogelijkheid slechts op het oog heeft voor uitzonderlijke situaties.

In "gewone" situaties is dat dus anders. Deze "gewone" situaties worden bestreken door artikel 15 onder a en b, de uitzonderlijke situatie door artikel 15 onder c van de richtlijn. Die uitzonderlijke situatie benadert wat het EHRM heeft neergelegd in rov. 115 van zijn arrest NA tegen het Verenigd Koninkrijk⁷. Met zijn tweede antwoord op de door Uw Afdeling gestelde vragen geeft het Hof aldus de (enige) invulling van artikel 15 onder c van de richtlijn.

- 3.17 Het feit dat het Hof van mening is geweest dat het artikel 15 onder c van de richtlijn autonoom moest uitleggen (rov. 28 van 's Hofs arrest), heeft er dus niet toe geleid dat

⁷ EHRM 17 juli 2008, JV 2008, 329.

die uitleg materieel tot wezenlijk andere uitkomsten leidt dan toetsing aan artikel 3 EVRM.

- 3.18 Uit het arrest F.H. tegen Zweden⁸ kan worden afgeleid dat het EHRM de situatie in Irak niet zo beoordeelt dat sprake is van een extreme situatie waarin het niveau van geweld een zodanige intensiteit heeft dat elke uitzetting naar dat land een strijd zou opleveren met artikel 3 EVRM.
- 3.19 Nu de Staatssecretaris geen beleid van categoriale bescherming voert, heeft hij daarnaar kunnen verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat in Irak, ook voor christenen, geen sprake is van uitzonderlijke situatie zoals door het Hof bedoeld. In het oordeel dat terugkeer naar Irak niet van bijzondere hardheid is in verband met de algehele situatie aldaar, ligt immers besloten het oordeel dat ten tijde van belang geen sprake was van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de richtlijn. De juistheid van dit oordeel is te meer duidelijk door het oordeel van het EHRM in het arrest van F.H. tegen Zweden.

Ad grief II

- 3.20 Ter voorbereiding op het gehoor door een ambtelijke commissie heeft verweerder, zoals hiervoor vermeld, een gedeelte van een Pro Justitia-rapport overgelegd. In de op een na laatste alinea van de begeleidende brief schrijft verweerders gemachtigde:

“De informatie, welke in het rapport is neergelegd, dient mijns inziens meegenomen te worden bij de verdere besluitvorming in deze zaak. Immers de geconstateerde ziekelijke stoomis en gebrekkige ontwikkeling zal ook zeker zijn invloed hebben op de situatie van cliënt indien hij tot ongewenst vreemdeling verklaard wordt en hij uit dien hoofde Nederland zal moeten verlaten. Niet onaannemelijk is dat hij daardoor, geheel verstoken van de hulp van familieleden die allemaal in Nederland en in elk geval buiten Irak woonachtig zijn, in een situatie zal komen te verkeren, welke als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM gekwalificeerd dient te worden.”.

8 EHRM 20 januari 2009, JV 2009, 74.

Blijkens het verslag van gehoor door de ambtelijke commissie is ten overstaan van deze commissie op de bevindingen uit het rapport een beroep gedaan in het kader van de bij een ongewenstverklaring te maken belangenafweging.⁹

- 3.21 In bedoeld rapport is onder meer vermeld dat verweerder uit het psychologisch onderzoek naar voren komt als een kinderlijke man die qua intelligentie functioneert op licht zwakzinnig niveau.¹⁰ Verweerder is beperkt in cognitieve zin en in sociaal en emotioneel opzicht.¹¹
- 3.22 In de beslissing op bezwaar is niet gemotiveerd ingegaan op het verband dat de gemachtigde in de hiervoor geciteerde brief legt tussen de inhoud van het rapport en verweerders beroep op artikel 3 EVRM. Dat is echter, mede gelet op de zeer summiere onderbouwing, niet een zodanig gebrek dat het besluit behoorde te worden vernietigd, althans, had de voorzieningenrechter de rechtsgevolgen van dit besluit in stand moeten laten, nu duidelijk is dat dit beroep op het rapport er niet toe kon leiden dat zou moeten worden geoordeeld dat terugkeer naar Irak in strijd zou komen met artikel 3 EVRM. Dat is eens te meer het geval nu de voorzieningenrechter zelf overweegt dat verweerders stelling op dit punt naar zijn voorlopig oordeel geen kans van slagen heeft.
- 3.23 In het in beroep ingediende verweerschrift is er namens de Staatssecretaris op gewezen dat verweerder zijn in het rapport geconstateerde beperkingen niet aan zijn asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd. Uit zijn relaas blijkt niet dat hij om die reden in Irak ooit enig probleem heeft ondervonden, ook niet tijdens de vervulling van zijn langdurige dienstplicht. Gelet op de vaste rechtspraak van het EHRM kunnen medisch-psychische aspecten voorts slechts onder uitzonderlijke omstandigheden leiden tot de conclusie dat terugkeer naar het land van herkomst in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Van deze uitzonderlijke omstandigheden is gelet op de bekende feiten en omstandigheden in het geval van verweerder geen sprake.
- 3.24 Gelet op al het voorgaande had de voorzieningenrechter het beroep ongegrond moeten verklaren, althans had hij de rechtsgevolgen van het thans vernietigde besluit in stand moeten laten.

9 Niet genummerd dossierstuk achter dossierstuk 20, blz. 2, de op twee na laatste alinea.

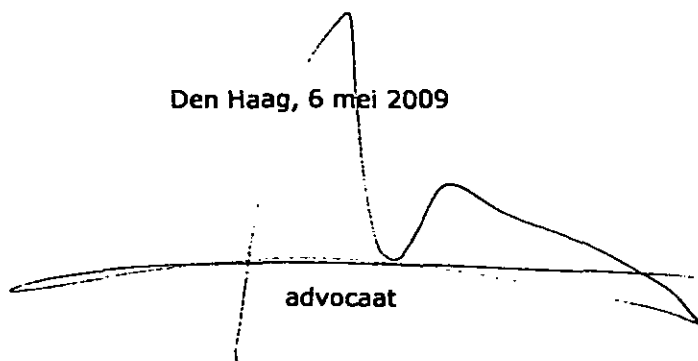
10 Blz. 12, de eerste zin.

11 Blz. 13, onder 10, de eerste zin van de derde alinea.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 6 mei 2009

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 3706
fax	(070) 515 3365
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010173
referentie	IND-0001.24.2033

Van der Linden en Hofstede

J.B

advocaten & procureurs

Mr M.H. van der Linden
Mr J. Hofstede

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 8 MEI 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Hoogedelgestreng e Heer/Vrouwe
Secretaris van de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Almelo, 8 mei 2009

Inzake staat
Uw ref.: Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Hoogedelgestreng e Heer, Vrouwe,

In opgemelde zaak doe ik U bijgaand toekomen het hoger beroepschrift, met het verzoek dit in behandeling te willen doen nemen.

Bijgevoegd is tevens een afschrift van de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 10 april 2009 (Awb 09/2033 + 09/2032).

Een afschrift van dit hoger beroepschrift heb ik heden tevens toegezonden aan verweerder, te weten de Staatssecretaris van Justitie.

In afwachting van Uw nadere berichten, verblijf ik,

hoogachtend
Uw dw.

J. Hofstede

Bijlagen : 20 (incl. onderhavige pagina)

Van der Linden & Hofstede Advocaten B.V. te Almelo - K.v.K. Enschede nr. 08139309
Oormarsumsestraat 104, Postbus 850 - 7600 AW Almelo. Tel. 0546-861000 - Fax 0546-868596

Derdenrek. ABN-AMRO Almelo: 40.39.08.760 t.n.v. Stichting beheer derdengelden Van der Linden en Hofstede
Iedere aansprakelijkheid wordt door ons beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Toevoeging is aangevraagd.

HOGER BEROEPSCHRIFT:**RAAD VAN STATE**
INGEKOMEN

- 8 MEI 2009

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE.

Geeft eerbiedig te kennen:

_____ geboren op _____ afkomstig uit Irak, IND-nr. 0001.24.2033,
verblijvende in de Detentieboot te Dordrecht, verder te noemen appelland, te dezer zake
domicilie kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumsestraat nr. 104 (Postadres: Postbus
850, 7600 AW Almelo), ten kantore van de advocaat Mr J. Hofstede, die in deze door
appelland bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gekozen en als zodanig zal optreden alsmede
door appelland bepaaldelijk is gevolmachtigd om voor en namens appelland onderhavige hoger
beroepsprocedure aanhangig te maken.

Dit beroep is gericht tegen **DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE (STAAT DER NEDERLANDEN)**, zetelend te 's-Gravenhage, verder te noemen verweerder.

Inleiding:

1.
Bij uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 10 april 2009 (Awb 09/20033 en 09/2032) heeft de Rechtbank uitspraak gedaan waarbij het in beroep bestreden besluit is vernietigd en is bepaald dat verweerder binnen 6 weken na verzending een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Voorts is er een ten laste van verweerder proceskostenveroordeling uitgesproken.
2.
Appelland kan zich met voormelde uitspraak niet verenigen, om welke reden hij bij deze hoger beroep instelt bij Uw College.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Achtergronden:

3.

Appellant heeft op 25 januari 2000 een asielaanvraag ingediend. Hij behoort tot de Armeens christelijke bevolkingsgroep in Irak. Appellant is geboren in _____ maar heeft vanaf zijn jeugd in _____ gewoond samen met zijn 3 ongehuwde zusters.

4.

Samen met appellant zijn naar Nederland gekomen zijn 3 ongehuwde zusters, die eveneens een asielaanvraag hebben ingediend. De asiolverzoeken zijn afgewezen, waartegen namens appellant en de zusters beroep is aangetekend. Aan de zusters is vervolgens op grond van de Regeling Afwikkeling Nalatenschap Oude Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning verleend, waarbij er tot intrekking van de procedures is overgegaan. Het beroep in de asielprocédure van appellant, gericht tegen de beschikking op bezwaar d.d. 27 juli 2006, is wegens het ontbreken van belang niet ontvankelijk verklaard.

5.

Bij beschikking van 15 maart 2007, uitgereikt op 4 april 2007, heeft verweerder appellant ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000. Bij brief van 5 april 2007 is daartegen bezwaar gemaakt. Tevens is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten totdat op het bezwaar is beslist. Bij brief van 29 april 2007 is het bezwaar aangevuld.

6.

Bij uitspraak van 31 mei 2007 heeft de Voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, de voorlopige voorziening getroffen dat de beslissing op het bezwaar in Nederland mag worden afgewacht en dat de werking van het primaire besluit wordt opgeschort en uitzetting achterwege wordt gelaten tot 4 weken nadat op het bezwaar is beslist.

7.

Bij brief van 26 augustus 2008 is het bezwaar aangevuld. Vervolgens heeft er op 29 augustus 2008 een hoorzitting bij de ambtelijke commissie plaatsgevonden, waarna het bezwaar bij beschikking van 9 januari 2009 ongegrond is verklaard.

8.

Op 20 januari 2009 is tegen laatstgenoemde beschikking beroep aangetekend. Tevens is verzocht om de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten totdat in bezwaar is beslist. Het verzoek is aangevuld bij brief van 24 februari 2009. Namens verweerder is op 20 maart 2009 een verweerschrift ingediend.

9.

Tevens is op 25 februari 2009 bezwaar gemaakt tegen de voorgenomen uitzetting van appellant. Op dezelfde datum is verzocht om een voorlopige voorziening, welk verzoek bij uitspraak van 3 maart 2009 is toegewezen.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

10.

De behandeling ter zitting van het beroep, tegen het besluit van 9 januari 2009, heeft plaatsgevonden op 27 maart 2009. Het beroep heeft geleid tot de thans in hoger beroep bestreden uitspraak.

11.

Appellant verzoekt Uw college het door en namens hem in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

12.

Onder verwijzing van het bovenstaande komt appellant tot de volgende grieven tegen de aangevallen uitspraak:

Grief I:

Ten onrechte heeft de Voorzieningenrechter van de Rechtbank overwogen (pagina 6, 1° alinea):

"..... dat verzoek met hetgeen is aangevoerd onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij in persoon, in verband met het behoren tot de christelijke bevolkingsgroep, te vrezen heeft voor schending van artikel 3 van het EVRM....."

Hoewel verzoeker nimmer problemen in Irak heeft meegemaakt op grond van zijn geloof, zodat hij hierover ook niet heeft kunnen verklaren, heeft verweerder kunnen stellen dat verzoekers individuele relaas, zoals verzoek en zijn zussen dat destijds hebben aangevoerd, geen aanleiding geeft voor de conclusie dat verzoeker thans vanwege het behoren tot een kwetsbare groep heeft te vrezen.....

..... Verzoeker heeft geen concrete feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat het leven voor hem in Irak, waar hij vandaan komt, enkel en alleen vanwege het christen zijn onmogelijk is en terugkeer daarnaar leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM. De overgelegde algemene informatie is daartoe niet voldoende."

Toelichting:

13.

De Voorzieningenrechter van de Rechtbank verwijst in de uitspraak naar de jurisprudentie van Uw Afdeling en het EHRM met betrekking tot vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep en het risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De Voorzieningenrechter overweegt dat het individualiseringsvereiste van niet onverkort kan worden tegen- geworpen, maar tevens betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd. Ingeval van het behoren tot een aanwijsbare risicogroep kan sneller tot de conclusie worden gekomen dat er bij terug- keer een schending van artikel 3 EVRM volgt. Ingevolge de uitspraak in de zaak Saadi tegen Italië stelt het EHRM de mogelijkheid open dat er sprake kan zijn van een reëel en persoonlijk risico in de zin van artikel 3 EVRM enkel gebaseerd op lidmaatschap van een groep die op systematische wijze wordt onderworpen aan behandelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

14.

Vast staat, in elk geval is zulks nimmer betwist door verweerder, dat appellant christen is en afkomstig uit Irak. Uit het wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire (WBV) 2007/21 blijkt dat christenen uit Irak worden aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep als bedoeld in paragraaf C2/3.1.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000).

15.

In beroep is namens appellant gewezen op de zeer moeilijke positie van christenen in Irak, die hebben te leiden onder de slechte veiligheidssituatie en straffeloosheid in Irak. Christelijke gemeenschappen in Irak beschikken niet over milities, aan wie zij bijvoorbeeld bescherming zouden kunnen ontleen. Er is sprake van gerichte intimidatie en aanvallen tegen christenen. Ook zijn christenen veelvuldig het slachtoffer van moorden, ontvoeringen, bomaanslagen gericht expliciet tegen christenen en hun kerkleiders. Christenen worden door opstandelingen, terroristen en extremisten geïdentificeerd met de Multi National Forces in Iraq (MNF-I), hetgeen hen een doelwit maakt. De (veronderstelde) betere sociaal-economische positie van christenen heeft er tevens toe geleid dat christenen in Irak het slachtoffer worden van geweld en ontvoering met gelijke gewin als doel. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat tegen het willekeurig danwel gericht geweld bescherming te bieden. Ook de UNHCR heeft aangegeven dat christenen een groot gevaar lopen en vaak ook het slachtoffer worden van discriminatie ten aanzien van toegang tot de arbeidsmarkt en sociale voorzieningen.

16.

Het voormelde standpunt is in beroep onderbouwd door middel van verwijzing en overlegging van diverse rapporten van (inter)nationale instanties, zoals:

- rapport van Human Rights Watch d.d. 15 april 2003;
- kamervragen d.d. 21 september 2004;
- rapport Human Rights Watch, pagina 1 t/m 6, augustus 2004;
- ambtsbericht Minister van Buitenlandse Zaken d.d. december 2004, pagina 34 en 35, 63 t/m 65.

In het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van april 2006 meldt op pagina 71 en 72 (zie bijlagen) het volgende:

"Ook in deze verslaperiode hebben verschillende incidenten, zoals moorden en ontvoeringen, gericht tegen christenen plaatsgevonden. In januari 2006 zijn bomaanslagen gepleegd tegen zes kerken en tegen de diplomatieke vertegenwoordiging van het Vaticaan in Irak. De verantwoordelijkheid voor dergelijke aanslagen wordt wel toegeschreven aan extremistische islamitische organisaties. Ook zouden 'buitenstaanders' die verdeeldheid tussen religieuze groeperingen willen zaaien, achter deze aanslagen schuilen.

De vermeende betere sociaal-economische positie van christenen heeft er tevens toe geleid dat christenen in Irak het slachtoffer worden van geweld en ontvoering met geldelijk gewin als doel. Religieuze motieven zouden hierbij een rol spelen.

Islamisering:

In verschillende delen van Irak is nog steeds sprake van spanningen tussen christenen en moslims ten gevolge van toenemende islamisering van het openbare leven. Er zijn berichten dat christenen religieuze ceremonies en festiviteiten zouden hebben afgelast uit angst slacht-

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

offer te worden van religieuze intolerantie. Ook is vernomen dat sommige christelijke vrouwen zich gedwongen voelen gesluisd over straat te gaan.

Mede uit angst voor islamitisch extremisme zijn christenen vanuit het zuiden naar Baghdad alsook naar het noorden van Irak getrokken. Ook zouden veel christenen naar omringende landen zijn vertrokken. Aangenomen wordt dat de verslechterende omstandigheden voor christenen in het gehele land gelden, hoewel in de KRG-gebieden de situatie voor christenen stabiel is. Christenen zouden echter ook in Noord-Irak in toenemende mate worden gediscrimineerd. Hierbij zou sprake zijn van landonteigening en intimidatie van keizers ten tijde van de verkiezingen."

De UNHCR Berlijn - Duitsland - schrijft in een rapport van juni 2006 (zie bijlagen):
Pagina 6: *"Etwa ein Drittel der irakischen Christen (vor allem Chaldäer und Assyrer) lebt gegenwärtig in den unter kurdischer Autonomieverwaltung stehenden Provinzen Dohuk, Erbil und Sulaimaniya im Norden des Landes, während die verbleibenden Christen hauptsächlich in und um die Städte Baghdad und Basra leben...."*

Nach UNHCR vorliegenden Berichten sind Christen von der dramatischen Verschlechterung der Situation nicht-muslimischer Religionsgemeinschaften besonders stark betroffen. So sehen sich Christen in zunehmendem Masse Diskriminierungen beim Zugang zum Arbeitsmarkt oder zu Diensten der sozialen Grundversorgung ausgesetzt. Viele irakische Christen fürchten jedoch vor allem Verfolgung durch aufständische Gruppierungen wie Ansar Al-Sunna und islamische Milizen, beispielsweise die Badr-Organisation oder die Mahdi-Armee...."

Pagina 7: *"b) Anschläge und Übergriffe auf Kirchen, Kirchenführer und Angehörige religiöser Minderheiten im Irak.*

Aus nahezu allen Landesteilen wird immer wieder von Übergriffen und Anschlägen gegen Christen oder christliche Einrichtungen berichtet:

.....; am 18. März 2005 vermeldete die im Nordirak operierende Gruppierung Ansar Al-Sunna auf ihrer Internet-Seite die Tötung eines christlichen Generals der irakischen Armee."

Pagina 10: *"Ungeachtet der insgesamt etwas stabileren Verhältnisse in den drei unter kurdischer Verwaltung stehenden Provinzen Dohuk, Erbil und Sulaimaniya wird aber auch aus diesen Gebieten immer wieder von anti-christlichen Aktivitäten berichtet.*

.....Aufgrund von Anschlägen und anhaltenden Drohungen verschiedener politischer Gruppierungen gegenüber der christlichen Bevölkerungsminderheit werden die christlichen Kirchen in Erbil, Sulaimaniya und Dohuk derzeit nicht genutzt und tragen keinerlei äußerlich sichtbaren Zeichen, die sie als christliche Gotteshäuser erkennbar werden lassen. Gottesdienste finden auch im Nordirak grundsätzlich nur in privaten Räumlichkeiten statt. Es kann deshalb nicht davon ausgegangen werden, dass Christen,.....in die drei unter kurdischer Verwaltung stehenden nordirakische Provinzen ausreichenden Schutz und zumutbarer Lebensumstände vorfinden. Der Nordirak stellt vor diesem Hintergrund für Christen aus dem Zentral- und Südirak keine interstaatliche Fluchtalternative dar."

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Pagina 11: "4. Abschliessende Bemerkungen.

.....dass Personen, die einer nicht-muslimischen Glaubensgemeinschaft angehören, im Irak entweder unmittelbaren Verfolgungshandlungen unterliegen können oder mit einer Reihe kumulativer diskriminierender Massnahmen rechnen müssen, die zusammen genommen Verfolgungsintensität erreichen können. Vor dem Hintergrund der jüngst zu beobachtenden weiteren Destabilisierung der Verhältnisse im Irak stellen Verfolgung oder die Furcht vor Verfolgung für alle Christen landesweit eine realistische Bedrohung dar. Das sich insgesamt verschlechternde politische und soziale Klima, andauerende Beeinträchtigungen der individuellen Sicherheit und der wirtschaftlichen Existenz sowie zielgerichtete Anschläge und Übergriffe bei gleichzeitigem Fehlen effektiver nationaler Sicherheitskonzepte und einer zunehmend ambivalenten Position der Bevölkerung und der Regierung bezüglich der Religionsfreiheit weisen nicht auf die Wiederherstellung, sondern klar auf eine Verschlechterung der Verfügbarkeit effektiven Schutzes vor religiös bedingter Verfolgung hin.

Nach Auffassung von UNHCR bedürfen irakische Christen deshalb weiterhin des internationalen Flüchtlingsschutzes.

In het rapport van de Gesellschaft für bedrohte Völker d.d. juni 2007 wordt melding gemaakt van een ware exodus van Assyrisch-Chaldeers uit Irak (zie bijgevoegd pagina 1 t/m 11):

Pagina 7: "Im Jahr 1987 lebten nach einer Volkszählung 1,4 Millionen Christen im Irak. Bei Beginn des Krieges 2003 waren es noch rund 650.000. Von diesen, sind schon mehr als die Hälfte bis drei Viertel vertrieben worden.

Pagina 7: "Auf Kirchen und christliche Einrichtungen sowie ihre jeweiligen Besucher wurden in den vergangenen Jahren Anschläge verübt..... sind auch Privatwohnungen, Häuser, Geschäftsräume, Parteiburos und andere zivile Einrichtungen der christlichen Iraker regelmässig Ziel von Anschlägen.

Pagina 8: "Neben tatsächlichen Angriffen auf Gebäude sind Gewalt- und Todesdrohungen eine weitere Represalie, der die christliche Bevölkerung im Irak fortwährend ausgesetzt ist.

.....
Mittlerweile ist für die christliche Bevölkerung im Irak nahezu jeder Bereich des täglichen Lebens mit Angst besetzt.

Pagina 9: "Die Übergriffe gegen die christliche Bevölkerung richten sich in einer grundsätzlichen Weise gegen die Christen im Irak: Die Art und das Ausmass des Terrors legen nahe, dass der christlichen Bevölkerung entweder eine islamisch-fundamentalistische Wertordnung aufgedrängt oder dies vollständig und gezielt aus dem Irak vertrieben werden soll. Die Zugehörigkeit zur christlichen Religion ist gegenwärtig im mittleren und südlichen Irak zu einem Stigma geworden."

Ten aanzien van christenen komt de UNHCR Duitsland in haar brieven van 1 juni 2006 en 6 februari 2007 tot de conclusie, dat christenen moeten vrezen voor vervolging, hetgeen in het gehele land (zowel in het zuidelijke en het centrale deel van Irak als in het noordelijke, koerdische, deel) een reële vrees is. Een effectieve bescherming daartegen is niet voorhanden, zodat de UNHCR zich op het standpunt stelt de Iraakse christenen internationale bescherming dienen te krijgen.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Zie ook :

- Brieven Amnesty International d.d. 10 augustus 2006 en 7 december 2006: Amnesty uit haar grote zorgen over de aanhoudende moorden op burgers in Irak, en het aanhoudende falen van de autoriteiten om daartegen op effectief op te treden en een einde hieraan te brengen. Vele van de slachtoffers lijken doelwit te zijn geweest van sektarisch geweld, vanwege hun religieuze overtuiging danwel het behoren tot religieuze minderheden, zoals de christenen.

In het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van juni 2007 wordt in paragraaf 3.4.10.3 (pagina 75 ev.) vermeld:

"Voorts is er sprake van gerichte intimidatie en aanvallen tegen christenen. Ook in deze verslagperiode hebben verschillende incidenten, zoals moorden, ontvoeringen en bomaanslagen, gericht tegen christenen en kerkleiders plaatsgevonden. De VN geeft aan dat aanslagen jegens christenen sinds september 2006 zijn geïntensiveerd. Hoewel in geheel Centraal-Irak intimidatie en aanslagen voorkomen, zouden aanslagen jegens christenen met name in en om Basra, Bagdad en Mosul plaatsvinden. De verantwoordelijkheid voor dergelijke aanslagen wordt wel toegeschreven aan extremistische islamitische milities en organisaties. Ook zouden 'buitenstaanders', die verdeeldheid tussen religieuze groeperingen willen zaaien, achter deze aanslagen schuilen.

(..)

Aangenomen wordt dat de verslechterende omstandigheden voor christenen in het gehele land gelden, hoewel in de KRG-gebieden de situatie voor christenen minder ernstig is. In deze verslagperiode meldde media dat nieuwe bedreigingen tegen christenen in de provincie Sulejmanja zijn geuit."

In het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van juni 2008 wordt met betrekking tot de positie van christenen het volgende gemeld (pagina 79 ev.):

Geconstateerd wordt dat 3% van de bevolking christen is, maar dit percentage daalt (Dagblad Trouw meldt op 9 juli 2007 een percentage van nog maar 0,75% , zie ook US Dept. Of State d.d. 14 september 2007).

Er hebben zich in de verslagperiode verschillende gevallen van intimidatie, bedreiging, aanslagen, moorden, ontvoeringen en bomaanslagen gericht tegen christenen en kerkleiders plaatsgevonden. Op 29 februari 2008 is de Chaldeeuwse aartsbisschop in Mosul ontvoerd en zijn stoffelijk overschot is later teruggevonden.

Ook zijn er gevallen van gedwongen bekering of gedwongen verlaten van het huis. Christenen worden gedwongen om een soort beschermgeld te betalen of worden anderszins afgeperst. Ook worden er jonge vrouwen uit voornamelijk christelijke wijken ontvoerd, die na verkrachting worden gedwongen met de moslimdader te huwen. De verantwoordelijkheid voor dergelijke aanslagen wordt toegeschreven aan extremistische islamitische milities en organisaties.

Christenen worden tevens door opstandelingen, terroristen en extremisten geïdentificeerd met de MNF-I, hetgeen hen een doelwit maakt. De (verondersteld) betere sociaal-economische positie van christen heeft er tevens toe geleid dat christenen in Irak het slachtoffer worden van geweld en ontvoering met geldelijk gewin als doe.

De autoriteiten in Centraal-Irak zijn nog onvoldoende in staat en schieten nog sterk tekort bescherming tegen dit geweld te bieden.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

In verschillende delen van Irak is sprake van een verdere islamisering van het openbare leven. Dit doet zich met name voor in het zuiden van Irak, maar ook in Bagdad, Mosul en Kirkuk zijn tekenen zichtbaar. Ook christelijke vrouwen worden in toenemende mate gedwongen om gesluierd over straat te gaan (er zijn berichten dat soennitische milities, die zijn opgericht in de strijd tegen Al Qaida, hun nieuw verworven macht in soennitische wijken in Bagdad gebruiken om vermeende islamitische normen op te leggen; vrouwen mogen niet auto rijden, moeten een sluier dragen en mogen niet alleen de straat op – zie noot 488 op pagina 81).

De voormelde informatie leidt tot de conclusie dat leden van de christelijke minderheidsgroep slachtoffer kunnen worden van mensenrechtenschendingen in Irak en wel enkel en alleen vanwege het feit dat zij christen zijn.

17.

Uit de jurisprudentie van het EHRM blijkt dat het individualiseringsvereiste niet is verlaten, maar dat daarnaast betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd. Uit de uitspraak van het EHRM d.d. 5 juli 2005 in de zaak Said (LJN: AU1515, JV 2005/304) blijkt evenmin dat het individualiseringsvereiste volledig wordt losgelaten, maar dat nadrukkelijk wordt gesteld dat het individualiseringsvereiste niet onverkort kan worden tegengeworpen. Uit de uitspraak van het EHRM d.d. 11 januari 2007 in de zaak Salah Sheekh tegen Nederland (LJN: AZ5971, JV 2007/30) volgt dat het behoren tot een aanwijsbare risicogroep sneller tot de conclusie kan leiden dat bij terugkeer een schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het EHRM verlaat hiermee niet het vereiste dat er sprake dient te zijn van een geïndividualiseerd reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, maar verwierpt in een dergelijk geval de stelling dat asielzoeker daar bovenop nog meer specifiek hen betreffende kenmerken (further special distinguishing features) aannemelijk moet maken om een succesvol beroep te kunnen doen op artikel 3 van het EVRM. Uit de uitspraak van het EHRM in de zaak Sultani tegen Frankrijk d.d. 20 september 2007 (LJN: BB 6272, JV 2007/462) paragraaf 67) blijkt dat artikel 3 van het EVRM aan verwijdering in de weg kan staan: a) als er klager persoonlijk betreffende omstandigheden zijn, of (b) als hij behoort tot een groep die in het bijzonder wordt bedreigd. Het EHRM conclusie in de zaak Salah Sheekh dat wel aan die criteria was voldaan en in de zaak Sultani niet. Tot slot stelt het EHRM in de zaak Saadi tegen Italië (LJN: BC8132, JV 2008/131, paragraaf 132) dat wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling lid is van een groep, die als geheel op systematische wijze wordt blootgesteld aan handelingen in strijd met artikel 3 EVRM, een mogelijke schending van het refoulementverbod in het geding is. Met de uitspraak in de zaak Saadi stelt het EHRM de mogelijkheid open dat er sprake kan zijn van een reëel en persoonlijk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM, enkel gebaseerd op lidmaatschap van een groep die op systematische wijze wordt onderworpen aan handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM.

18.

Uit de in beroep overgelegde en hiervoor aangehaalde algemene informatie blijkt dat christenen in Irak in een moeilijke positie verkeren. Christen worden in paragraaf C24/11.3.7 van de Vc 2000 aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep. Bovendien zijn de Iraakse autoriteiten niet in staat tegen het willekeurig danwel gericht geweld bescherming te bieden. Aldus bestaat er ten aanzien van appellant als christen bij terugkeer naar Irak een specifiek risico. Gezien voornoemde jurisprudentie hoeft appellant daarvoor niet met op zichzelf beperkte indivi-

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

dule indicaties aannemelijk te maken dat, in samenhang met het behoren tot christenen in Irak, een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. Tegen de achtergrond van de beschikbare informatie inzake de positie van christenen in Irak, is immers de veronderstelling gerechtvaardigd dat appellant enkel als lid van de christelijke geloofsgemeenschap bij terugkeer naar Irak het risico loopt slachtoffer te worden van schending van mensenrechten.

Gezien het voormelde heeft de Voorzieningenrechter van de Rechtbank ten onrechte het beroep op artikel 3 EVRM verworpen.

Grief III:

In de bestreden beschikking is de Voorzieningenrechter van de Rechtbank ten onrechte niet in gegaan op de namens hem aangevoerde beroepsgrond, inhoudende dat het bestreden besluit een schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Toelichting:

19.

In de gronden van beroep d.d. 24 februari 2009 is onder punten 17 t/m 20 namens appelland aangevoerd dat het bestreden besluit een schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM oplevert. De in het kader van artikel 8 EVRM uitgevoerde belangenafweging heeft verweerder ten onrechte door verweerder ten nadele van appelland laten uitvallen.

Appelland heeft aangevoerd dat er sprake is van onoverkomelijke obstakels om het gezinsleven, zoals hij dat jarenlang in Irak en Nederland heeft uitgeoefend met zijn drie zussen, in Irak uit te oefenen. Bovendien is namens appelland bestreden dat er sprake is van een duidelijk band met het land van herkomst, gezien de in grote mate veranderde situatie in Irak waarmee in de bestreden beschikking onvoldoende rekening is gehouden. Appelland heeft Irak verlaten vòòr de val van het regime van Saddam Hussein, hetgeen aanzienlijke wijzigingen in de situatie in Irak heeft teweeggebracht. Appelland behoort tot de christelijke bevolkingsgroep en inmiddels is daarvan grootste deel uit Irak gevlucht als gevolg van de algehele islamisering, intimidaties, aanslagen ed. Er is dus sprake van een sterk gewijzigde situatie voor wat betreft de banden met geloofsgenoten en leden van dezelfde bevolkingsgroep. Appelland heeft verder ook geen familieleden meer in Irak wonen.

De banden, welke appelland voorafgaand en ten tijde van zijn vlucht, had met Irak zijn in de afgelopen jaren tengevolge van het verblijf in Nederland alsmede de zeer ingrijpende wijzigingen in de situatie in Irak, zijn dan ook nagenoeg (met uitzondering van de taal en de Iraakse cultuur) verbroken. Tijdens zijn verblijf in Nederland heeft appelland banden met Nederland opgebouwd, te weten de banden met zijn zussen, geloofsgenoten. Appelland spreekt redelijk Nederlands en heeft zich verder ook aangepast aan de Nederlandse cultuur.

20.

In de gronden van beroep heeft appelland aangevoerd dat, na afweging van alle belangen, zijn persoonlijke belang dient te prevaleren voor het algemeen belang. Gesteld is dat de onge-

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

wenstverklaring derhalve in strijd is met het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

21.

De Voorzieningenrechter van de Rechtbank heeft in de uitspraak van 10 april 2009 geen enkele overweging gewijd aan deze namens appellant aangevoerde beroepsgrond. De uitspraak dient dan ook te worden vernietigd.

Conclusie:

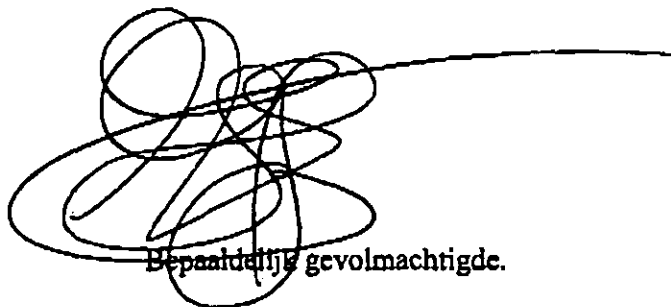
22.

Gelet op hetgeen hiervoor is aangevoerd kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven en wordt verzocht tot vernietiging daarvan over te gaan.

REDENEN WAAROM:

Appellant Uw College verzoekt de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Almelo, d.d. 10 april 2009 (Awb 09/2033 + 09/2032), te vernietigen en het inleidende beroep gegrond te verklaren en de in beroep bestreden beschikking van 9 januari 2009 te vernietigen alsmede te bepalen dat verweerder een nieuwe beschikking dient te nemen met in achtneming van hetgeen door Uw College is overwogen, althans en in elk geval de zaak terug te verwijzen naar de Rechtbank, een en ander met veroordeling van verweerder/de Staat in de kosten van het geding.

Almelo, 8 mei 2009

A large, complex handwritten signature in black ink, consisting of multiple overlapping loops and lines, extending horizontally to the right.

Bepaalde wijze gevolmachtigde.